

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ετησία... δρ. 8,—
Εξάμηνος... > 4,50
Τρίμηνος... > 2,50

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησία φρ. χρ. 10,—
Εξάμηνος > 5,50
Τρίμηνος > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦν τὴν 1ην ἰκασίου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λσπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λσπ. 25 (φρ. 0,25).

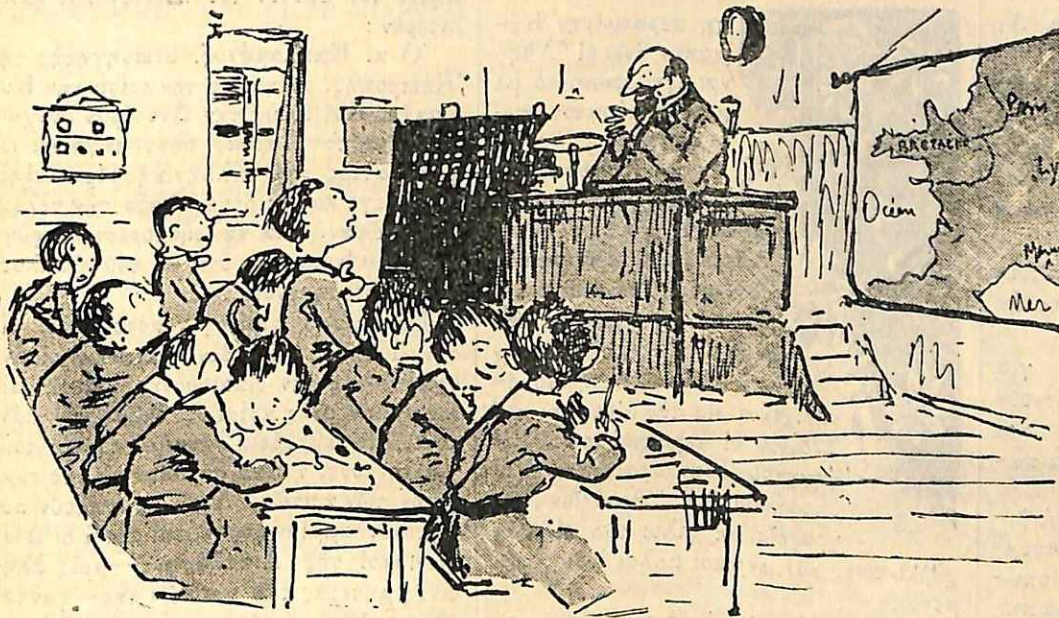
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Ὀκτωβρίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 46

«Ὁ καθηγητὴς ἀπευθύνει ἐρωτήσεις...» (Σελ. 374, στ. α'.)

Η ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Δὲν ξεύρω ἂν τὸ παρατηρήσατε· ἀλλὰ πάντα, τὴν πρώτην ἡμέραν, θὰ ὑπάγῃ κανεὶς εἰς τὸ σχολεῖον ἢ μισὴν ὥραν ἐνωρίτερα, ἢ πολὺ-πολὺ ἀργότερα.

Συνήθως εἶνε βιαστικὸς καὶ ἀνυπόμονος. Προγευματίζει γρήγορα-γρήγορα, ἀρπαχτά, καὶ ξεματίζεται κηδὼν μὲ τὸ γάλα, τὸ ὁποῖον δὲν ἀφίνει νὰ κρυώσει.

Ἡ σάκκα του ἢ ὁ χαρτοφύλακός του εἶνε συνήθως καινούργιος. Ὅταν εἶνε ἀπὸ ρωσικὸν δέρμα, μυρίζει σὰν μόσχου, καὶ ἡ μυρωδιὰ αὐτῇ, ἂν κ' εὐχάριστη εἴη ἀρχῇ, πειράζει ὕστερα τὰ νεῦρα. Καὶ ἡ ἀνυπομονή αὐτῆς.

Μέσα εἰς τὴν σάκκα ἢ τὸν χαρτοφύλακα, εἶνε τὰ «ἐφόδια», ἢ ὅπως τὰ λέγουσιν ἀκόμη πομπωδέστερα τὰ «ὄπλα τοῦ μηχανοῦ»: Τετράδια, κονδυλοφόροι, πενούλες, μολύβια, στυλόχαρτα... Ἡ σάκκα του μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ παλιὰ· αὐτὰ ὅμως, τὴν πρώτην μέρα, θὰ εἶνε πάντα καινούργια.

Φθάνει εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ περνᾷ τὸ κατώφλι μὲ βῆμα ἀποφασιστικόν, σοβαρὸν καὶ μετρημένον. Ἄ, εἶνε ἐπίσημη αὐτὴ ἡ στιγμή, ποῦ αὐτοκαταδικάζεται εἰς «ἐνὸς ἔτους φυλάκιον»...

Στὴν αὐλὴ εἶνε μαζεμένοι καὶ ἄλλοι «φυλακισμένοι». Ὁ ἐρχομὸς ἐνὸς «νέου» τοῦς χαροποιεῖ. Θὰ ἔλεγετε ὅτι εἰς τὸ θέαμα τῆς συμφορᾶς του ξεγνοῦν τὴν ἰδικήν των.

Ἀρχίζει ἀμέσως ἡ ἀνάκρισις:

- Σὲ ποιά τάξιν θὰ πᾶς;
- Ἐξωτερικὸς, ἐσωτερικὸς ἢ ἡμισύσσιτος;
- Σὲ ποῖο σχολεῖο ἔσουν πρὶν;
- Καὶ μὲ τί βαθμὸν ἐπρόβλεψθης;

Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν τὴν περιμένουν μὲ τὸ ἴδιον ἐνδιαφέρον καὶ οἱ ἐπιμελεῖς καὶ οἱ ἀμελεῖς. Ἄν πῇ ἔξαρνα «ἐπρόβλεψθην μὲ ἀρίστα», οἱ ἐπιμελεῖς ἔχουν νὰ φοβηθῶν καινούργιο ἀντί-ζηλο καὶ συναγωνιστὴν· ἂν πῇ πάλιν «ἐμμεῖνα εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν», οἱ ἀμε-

λεῖς θὰ εὗρουν σύντροφο καὶ συνένοχο...

Τώρα ὅμως θὰ τοὺς ἀνακρίνῃ καὶ αὐτός: Κάθε πότε κάνετε λατινικά; Εἶνε αὐστηρὸς ὁ τάδε καθηγητὴς; Τί καπνὸ φουμάρει ὁ διευθυντής; Ἀπὸ ὁ ἐπιστάτης; Κάνει εὐκολίες ἢ εἶνε ὅλο γρίνια;

Ἄ, νάτος! Βγαίνει εἰς τὸ παράθυρο καὶ κτυπᾷ τὸ κουδούνι. Ἡ ὥρα ἐκτὸς παρὰ δύο λεπτά. Ὅριστε, κύριοι, ἐπάνω!...

Ἀνεβαίνουν γρήγορα πρὸς σκάλες καὶ τρέχουν ἴσια εἰς τὴν τάξιν, γιατί θέλουν νὰ διαλέξουν θέσιν... γιὰ ὅλο τὸ χρόνον.

Τὰ τελευταῖα θρανία εἶνε τὰ πλέον ἐπιζήτητα. Οἱ ἐξυπνοὶ τὰ ἐνομάζουν «ὑπνωτήρια». Ἐ, εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς ἐξηγήσω διατί...

Εἰσέρχεται ὁ καθηγητὴς. Ὁ καινούργιος μαθητὴς τὸν γνωρίζει, γιατί τὸν ἔδλεπε εἰς τὸ δρόμο, ἀλλὰ τώρα τοῦ φαίνεται σὰν ἀλλοιότιμος. Ἐχει φορέσῃ τὴν ἐπίσημη ρεδιγκότα του γιὰ τὸ πρῶτο μάθημα, καὶ ἔχει πάρῃ ἕνα ἐπίσημο ὕφος...

Ἐρωτᾷ ἕνα-ἕνα πῶς ἐνομάζεται. Ὅνομα καὶ ἐπώνυμον. Ἐστὶ μανθάνουν ὅτι ὁ Στεργίου ἐνομάζεται Ἀποστόλος καὶ ὁ Ἀποστόλου Στεργίου. Εἶνε καὶ κάτι ἄλλα ὀνόματα ποῦ ἀντηχοῦν παράξενα:

«Τρέχουν ἴσια εἰς τὴν τάξιν...» (Σελ. 373, στ. γ'.)

Νεόφυτος, Πανταλέων, Νεοπόλεμος... Ποῦ τὰ βρήκαν!...

Ἀκολουθοῦν τώρα καὶ ἄλλα ἐρωτή-
σεις, ποῦ οἱ ἀμελεῖς τὰς χαρακτηρίζουν
ἀδίκαιους: «Μὲ τί βαθμὸς ἐπρο-
βιάσθη; (πάλι τὰ ἴδια!) — Ἐτυχε
νὰ πάρῃς ποτὲ κανένα βραβεῖο;...» Ἐ-
νας ἀπάντη: «Μὰ δὲν ἐπερίσσεψε ποτέ!»

Μετὰ τὴν ἀνάκρισιν, ὁ καθηγητὴς τοὺς
βγάζει ἐνὰ μικρὸ λόγον. Τοὺς λέγει ὅτι
οὐκ εἶνε γι' αὐτοὺς «σὰν πατέρας» προ-
σθέτει ὁμῶς ἀμέσως ὅτι ὅποιοι ἀγαπᾷ,
τιμωρεῖ...

Τὰ πρόσωπα ποῦ ἦσαν πρὶν χαρού-
μενα, κατεβαίνουν, μακραίνουν. Ἐνα-
παίρνουν ὁμῶς τὸ φυσικὸν των χρώμα,
ὅταν ὁ καθηγητὴς τοὺς βεβαιώνει: «ἔγω
τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν θὰ μοῦ δώσετε
ποτὲ ἀφορμὴν νὰ φανῶ αὐστηρὸς!» Ἀ,
μπᾶ! ποτέ!...

Πάει καὶ αὐτό. Μένουν ὁμῶς ἀκόμη
εἴκοσι λεπτά, διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα. Ὁ
καθηγητὴς ἀπευθύνει ἐρωτήσεις δεξιᾷ
καὶ ἀριστερᾷ. Μὲ φρίκην οἱ καλοὶ μα-
θηταὶ ἀνακαλύπτουν ὅτι πολλὰ, πάρα
πολλὰ ἔχουν ξεχάσει.

Οἱ κακοὶ ὁμῶς δὲν ξεύρουν ἀπὸ τέτοια
φρίκη. Μία πεντάρα δὲν δίδουν αὐτοί, ἂν
δὲν ἔμαθαν τίποτε τὸσον καιρό...

Κτυπᾷ πάλι τὸ κουδούνι. Ἐ, γιὰ
«πρώτη μέρα» φθάνει τόσο. Παίρνουν
τὴ «σημείωσι» τῶν βιβλίων των καὶ
σχολλάζουν. Τὸ ἀπόγευμα πρέπει νὰ πᾶ-
γουν εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Ἐχουν νὰγοράσουν πάλι ἕνα σωρὸ βι-
βλία. Γεμάτο τὸ βιβλιοπωλεῖον ἀπὸ «συμ-
μαθητάς». Καὶ σαστισμένοι ὁ βιβλιοπώ-
λης σὰς δίνει μιὰ λατινικὴ γραμματικὴ
ἐκεῖ ποῦ τοῦ ζητεῖτε ἕνα γαλλικὸ ἀνα-
γνωματάριο...

Ὁ «καινούργιος» γυρίζει τὸ βράδυ
εἰς τὸ σπίτι καὶ ἐξετάζει τὰ καινούργια βι-
βλία του. Μυρίζουν κόλλα καὶ μελάνη.
Ὅταν τὰ νοίγῃ, ἡ ῥάχη τοὺς τρίζει, στε-
νάζει. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὰ συμπαθεῖ,
τάχαπᾷ πολὺ: δὲν ἔχει ἀκόμη μάθημα
νὰ μελετήσῃ!...

Ἀνοίγει τὴ σάκκα του ἡ τὸ χαρτοφύ-
λακά του καὶ ἀνακαλύπτει δυὸ μεγάλους
μαύρους λεκέδες ἐπάνω εἰς τὸ κίτρινο δέρμα.
Δυστυχία! εἶχε παραγμεῖσι τὸ καλαμά-
ρι του καὶ ἐχύθηκε. Τώρα; πῶς νὰ βγάλῃ
τοὺς λεκέδες, ἀφοῦ ἡ μελάνη εἶνε «ἡγ-
χυμένη ἀνεξίτηλος»;...

Αὐτὸ ὁμῶς δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ φά-
γῃ τὸ βράδυ μὲ μεγάλη ὄρεξι καὶ νὰ
μιλήσῃ εἰς τὸ τραπέζι μὲ μεγαλύνουσα εὐ-
χαρίστησι. Λέγει τὰς ἐντυπώσεις του,
τὰς ἐλπίδας του, τοὺς φόβους του...

Καὶ εὐθὺς μετὰ τὸ γεῦμα, εἰς τὸ κρεβ-
βάτι. Ἀὔριο πρέπει νὰ ξυπνήσῃ εὐα-
γέστα.

Πέφτει μὲ κάποια μελαγχολία. Καὶ
βλέπει εἰς τὸν ὕπνῳ του ὅτι εἶνε ἀκόμη
«παύσεις» καὶ ὅτι παίζει μὲ τὰ ζώηρα

ἐξαδέλφια του σὲ μιὰν ὥρα ἀκρογιαλιά.
Ξυπνᾷ τὸ πρωτὸ καὶ φεύγει γιὰ τὸ
Σχολεῖον, ἤσυχα, χωρὶς τὴν χθελινὴν βία
καὶ συγκίνησι. Ὄκτω ἕως δέκα, ἐλληνι-
κά. Δέκα ἕως ἑνδεκά, μαθηματικά. Ἐν-
δεκά ἕως δώδεκα, γεωγραφία. Τὸ ἀπό-
γευμα, δύο ἕως τρεῖς, ἱστορία. Τρεῖς ἕως
τέσσερες, γαλλικά. Ἡ ἀληθινὴ «πρώτη»
ἡμέρα τοῦ Σχολείου εἶνε αὕτη, ἡ «δευ-
τέρα»!...

(Μίμησις)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΚΡΙΣΕΩΣ

Ἀγαπητοί μου,

Τὴν περασμένην Κυ-
ριακὴν ἐνῶ αἱ Ἀθῆ-
ναι ἐξημερώνοντο μὲ
μιὰν ἀπρόοπτον κυ-
βερνητικὴν κρίσιν,
εἰς τὴν Αἰθουσαν τοῦ
᾿Ωδείου πρὸκειτο νὰ
ἀγωνισθῇ ἡ κρίσις τοῦ
Ἀδερωφείου δραματικοῦ
Ἀγῶνος. Φαίνεται ὅτι ἡ
μία κρίσις, ἡ ἀπρόοπτος,
ἔφαγε τὴν ἄλλην, τὴν
πρὸ πολλοῦ περιμενομέ-
νην. Καὶ εἰς τὴν Αἰθουσαν τοῦ
᾿Ωδείου οἱ ἀκροαταὶ τοῦ κ. Εἰ-
σηγητοῦ ἦσαν ἀραιότατοι: οἱ
ὑποψήφιοι διὰ τὸ βραβεῖον συγ-
γραφῆς, οἱ φίλοι των οἱ... ἐ-
χθροὶ των, καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἐνδιαφερό-
μενοι.

Εἰςέστε ἴσως τοὺς ὅρους αὐτοῦ τοῦ
Ἀγῶνος. Ἡ διεύθυνσις τοῦ ᾿Ωδείου,
χρησιμοποιοῦσα ἐν κληροδότημα τοῦ Ἀ-
βέρωφ, ὥρισε 2,500 δρ. τὸν χρόνον, νὰ
δίδονται ὡς βραβεῖον εἰς τὸ καλλίτερον
θεατρικὸν ἔργον τῆς καλοκαιρινῆς περιό-
δου. Τρεῖς κριταὶ—φέτος ἦσαν ὁ κ. Δρο-
σίνης, ὁ κ. Κακλαμάνος καὶ, παραιτη-
θέντος τοῦ κ. Κουρτίδου, ὁ κ. Σακελλα-
ρόπουλος, —ἐπιφορτίζονται νὰ παρακο-
λουθῶν τὰ ἔργα καὶ νὰ διαβάξουν τὰ χει-
ρόγραφα. Διότι, διὰ νὰ διαγωνισθῇ ἕν ἔρ-
γον, πρέπει καὶ νὰ παρασταθῇ εἰς ἕν ἀθη-
ναϊκὸν θέατρον τὸ καλοκαίρι, ἀλλὰ καὶ
νὰ υποβληθῇ ἐν χειρογράφῳ εἰς τὴν Ἐ-
πιτροπὴν.

Ὅλα σχεδὸν νὰ νέα ἔργα ποῦ ἐπαί-
χθησαν φέτος, ὑπεβλήθησαν καὶ εἰς τὸν
Ἀδερωφείον. Ἐκτὸς τοῦ ἰδικοῦ μου
«Πειραμοῦ» καὶ δύο—τριῶν ἄλλων. Ἡ
Ἐπιτροπὴ εἶχε νὰ ἐκλέξῃ μετὰ δέκα-
πέντε ἡ εἴκοσι. Καὶ ἀπὸ αὐτὰ ἐδιάλεξε
τέσσαρα, εἰς τὰ ὅποια ἐμοίρασε τὸ βρα-
βεῖον ἐξ ἴσου. Αὐτὰ τὰ τέσσαρα εἶνε: ὁ
«Βασιλεὺς Ἀνγέλιος» τοῦ κ. Πολέμη,
οἱ «Σκλάβοι» τοῦ κ. Νικολοπούλου, ἡ
«Φιλάρεσκος» τοῦ κ. Ἰωσήφ καὶ αἱ «Ἀ-

μαρταὶ Γονεῖον» τοῦ κ. Σταθοπούλου.
Ἐδόθησαν ἀπὸ 500 δραχμαὶ εἰς καθὲ
συγγραφέα. Ὁ κ. Πολέμης ὁμῶς ἔλα-
βεν ἀκόμη καὶ τὰς περισσευούσας 500 διὰ
νὰ τυπώσῃ τὸν «Βασιλεὺς Ἀνγέλιος»,
διότι, κατὰ τὴν Ἐπιτροπὴν, αὐτὸ τὸ ἔρ-
γον ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα
βραβευθέντα νὰ ἐκδοθῇ καὶ νὰ διαβασθῇ
εἰς βιβλίον.

Τώρα θὰ μ' ἐρωτήσετε: Οἱ συγγρα-
φεῖς ἔμειναν εὐχарιστημένοι ἀπὸ αὐτὴν
τὴν κρίσιν; Κ' ἐγὼ θὰ σὰς ἐρωτήσω: Πό-
τε διαγωνιζόμενοι ἔμειναν εὐχарιστημέ-
νοι ἀπὸ κρίσιν διαγωνισμοῦ; Καθεὶς ἀπὸ
τοὺς βραβευμένους μὴ δὲν εἶχε τὴν ἀξίω-
σιν νὰ βραβευθῇ μόνος αὐτός; Καὶ κα-
θεὶς ἀπὸ τοὺς ἀβραβεύτους μὴ δὲν
ἔκρινε τὸν ἑαυτὸν τοῦ πρώτου καὶ καλ-
λίτερου;

Ὁ κ. Κακλαμάνος, ὁ εἰσηγητὴς τῆς
Ἐπιτροπῆς, ἀνέγνωσε τὴν κρίσιν τὴν Κυ-
ριακὴν. Καὶ εὐθὺς τὴν Δευτέραν ἀνεχώ-
ρησε διὰ τὸ Παρίσι, ὅπου πηγαίνει ὡς
γραμματεὺς τῆς Ἑλληνικῆς Προεδρίας.
Θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι ἐφύλαξε τὴν τελευ-
ταίαν ὥραν, διὰ νὰ εἰσπραχθῇ νὰ φύγῃ
καὶ νὰ μὴν ἀκούσῃ ὅσα θὰ τοῦ ψάλλουν
οἱ δυσχερεστημένοι...

Εἶνε πολὺ περίεργον αὐτό· ἀλλ' εἰς
τὴν Ἑλλάδα ποτὲ δὲν πιστεύουν οἱ ἄν-
θρωποι εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν εἰ-
λικρίνειαν μιᾶς κρίσεως. Νομίζουν πάν-
τοτε, ὅτι τὰ βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς
χειροτέρους, ἢ ἀπὸ ἀκριβίαν ἢ ἀπὸ συμ-
φέρον των κριτῶν. Ἀφοῦ προκαλοῦν πα-
ράπονα, καμμίαν φορὰν, καὶ αὐτοὶ οἱ Δια-
γωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως—μιᾶς ἀλη-
θινῆς μητέρας τῶν παιδιῶν τῆς—φαντα-
σθῇτε πλέον τί γίνεται μὲ τοὺς ἄλλους!
Καὶ ἄλλο ἀκόμη περιεργότερον: Ἐκείνοι
ἀκριβῶς παραπονούνται περισσότερον ὅτι
ἡδικήθησαν, ὅσοι ἔχουν τὰ ὀλιγώτερα
δικαιώματα ἐπὶ τοῦ βραβεῖου.

Τὸ παρετήρησα μιὰν φορὰν εἰς ἕνα
Μεταφραστικὸν Διαγωνισμὸν τῆς Δια-
πλάσεως. Ἐνας φίλος μας, ποῦ ἦλθεν
ἀπὸ τοὺς τελευταίους, ἐχάλασε τὸν κό-
σμον νὰ φωνάξῃ ὅτι ἡ βραβευθεῖσα με-
τάφρασις δὲν ἀξίζει τίποτε, καὶ ὅτι ἡ ἰ-
δική του ἔπρεπε νὰ βραβευθῇ. Ἀπὸ πε-
ριέργειαν τότε τὴν ἐζήτησα νὰ τὴν δια-
βάσω. Καὶ τί εἶδα! Σχεδὸν οὔτε μία
φράσις σωστή. Ὁ μεταφραστὴς εἶχε πα-
ρεξηγήσῃ ὀλωςδιόλου τὸ κείμενον καὶ ἔ-
γραφεν ἄλλα ἀντ' ἄλλων. Ἦτο ὁ χει-
ρότερος—καὶ ὁμῶς εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ
ἐλθῇ πρώτος!

Ξεύρετε δὲ ποῖοι εἶνε οἱ διόλου ἢ ὀλι-
γώτερον παραπονούμενοι; Πάντοτε σχε-
δὸν οἱ καλλίτεροι. Ἐκείνοι ποῦ πραγμα-
τικῶς ἡμφοσθήτησαν τὸ βραβεῖον. Ἀνα-
γνωρίζουν, ὅτι τὸ βραβευθὲν ἔργον ἦτο
καλλίτερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν των καὶ λέ-
γουν: «Δὲν πειράζει» θὰ βραβευθῇ ἄλ-
λην φορὰν!

Ὅσῳλς λαμβάνετε μέρος εἰς Δια-
γωνισμὸν οἰονδήποτε, —μικρὸν ἢ μεγά-
λον, τῆς Διαπλάσεως ἢ τοῦ Σχολείου,
τοῦ Πανεπιστημίου ἢ τοῦ ᾿Ωδείου, —
αὐτοὺς θέλω νὰ μιμῆσθε: τοὺς καλλιτέ-
ρους. Νὰ καταπνίγετε τὸν ἄγριον ἐγωϊ-
σμόν, νὰ υποκύπτετε εἰς τὴν κρίσιν τῶν
ἀνωτέρων καὶ νὰ λέγετε: «Δὲν
πειράζει» ἄλλην φορὰν θὰ βραβευθῶ. Καὶ
μὴν ἀκούετε τώρα τοὺς δῆθεν ἀδι-
κήμενους συγγραφῆς τοῦ Ἀδερωφείου,
ποῦ θὰ φωνάζουν. Ὁ ἐγωϊσμός των εἶνε
πολὺ μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν ἀξίαν των.
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Εἰς
τὸ ὑπόγειον τῆς οἰκίας τοῦ Ροβινσῶνος, ὁ
Λουδοβίκος Κορμᾶς, ἡ Λευκοθέα καὶ ὁ μι-
κρὸς των Ναπολέων, περιμένουν μετρηφι-
σμένοι τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης. Ὁ Τίαρκος
κατορθώνει νὰ τὸν φέρῃ ἐκεῖ, νὰ παρυσώσῃ δὲ
καὶ τὴν κυρίαν Μαρσάν, ἐκ τῶν κυριῶν τῆς
ἀκολουθίας. Ὅταν ἡ κυρία Μαρσάν μαρτῆρη
ὅτι πρόκειται περὶ συνωμοσίας, προσχωρεῖ εἰς
αὐτὴν καὶ δέχεται νὰνταλλάξῃ φορέματα μὲ
τὴν Λευκοθέαν. Ἐπίσης καὶ ὁ μικρὸς Βασι-
λεὺς τῆς Ρώμης, ὅταν ἀκούῃ ὅτι θὰ τὸν ὑ-
πάγουν εἰς τὸν πατέρα του, συγκατατίθεται
προθύμως νὰ κάμῃ ὅτι θέλουν οἱ συνωμῶται.

Οἱ συνωμῶται ἐκτυτᾷχθησαν συγκε-
νημένοι εἰς τὸ ἡμίφως τοῦ ὑπογείου· τὰ
πράγματα ἐλάμβανον ἀνελπίστως εὐνοϊ-
κὴν τροπὴν· ἀλλ' ἔφθανε διὰ τὸν συν-
ταγματάρχην Κορμᾶν μία κακὴ στιγμή,
—ἡ στιγμή ποῦ ἔπρεπε νὰποχωρισθῇ τὴν
σύζυγόν του καὶ τὸ τέκνον του.

Διὰ νὰποφασίσῃ αὐτὴν τὴν θυσίαν, ἐ-
χρειάζετο βέβαια νὰ ἔχῃ ὅλον τὸν ἥρωϊ-
σμόν, ὅλην τὴν ἀφοσίωσιν τῶν φανατι-
κῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἱ ὅποιοι χά-
ριν τοῦ Ἀυτοκράτορος ἐθυσίαζαν ζωὴν,
οἰκογένειαν, περιουσίαν, τὰ πάντα.

Ἀλλὰ γνωρίζομεν ὅτι ὁ Λουδοβίκος
Κορμᾶς ἦτο ἀπὸ τοὺς φανατικωτέρους.

Κατενίκησε τὴν λύπην του, ἐνηγκαλί-
σθη τὴν Λευκοθέαν καὶ τὸν μικρὸν Να-
πολέοντα, τοὺς ἔσφιξε δυνατὰ ἐπὶ τοῦ
στήθους του καὶ τοῖς εἶπε:

— Καλὴ ἀντάμωσι σὲ λίγο... Εἶνε
τὸ καθῆκον!...

Ἡ Λευκοθέα ὁμῶς δὲν ἡμύρεσε νὰ
προφέρῃ λέξιν. Ἡμιλιπόθυμος, ἐστηρί-
χθη διὰ νὰ μὴ πέσῃ εἰς τὸν τοῖχον τοῦ
υπογείου.

Ὁ Τίαρκος ἔδωσε πέρας εἰς τὴν
σκληρὰν αὐτὴν σκηνήν.

— Ἐλᾶτε, τοῖς εἶπεν, ἐβράδυνας...
Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, ἐλᾶτε!... Δὲν
πρέπει νὰ χάσωμε στιγμήν. Ἴσως ἐκεῖ-
ἐπάνω μᾶς ζητοῦν κήδρα!

Οἱ φόβοι τοῦ νεαροῦ βοημοῦ ἦσαν εὐ-

λογώτατοι. Τὶ ἔκαμναν ἀπέξω τόσην ὥ-
ραν; Ἡ παιδαγωγός, ὁ σταυλάρχης,
οἱ φρουροί, δὲν ἀνησύχησαν διὰ τὴν ἐξα-
φάνισιν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης καὶ
δὲν ἀνεστάτωσαν ἤδη ὅλον τὸ παλάτι;

— Ὁχι, εὐτυχῶς. Μόλις ἐξῆλθεν ἀπὸ
τὸ ὑπόγειον, ὁ Τίαρκος εἶδεν ὅτι μόνον
ἡ κυρία Μοντεσκιού εἶχε σκηνοῦν ἀπὸ
τὴν πολυθρόναν τῆς καὶ ἐδημάτιζε, πιέ-
ζουσα τοὺς κροτάφους μὲ τὰ δάκτυλα,
ὡς ἄνθρωπος ποῦ πονεῖ. Ἦξευρεν ὅτι
πλησίον τοῦ μνητοῦ τῆς εὕρισκετο ἡ
κυρία Μαρσάν, καὶ δὲν ἀνησυχῶσε διό-
λου. Ἀλλ' ἦτο ἀργά· ἔπρεπε νὰ ἐπι-

καὶ τοῦ Παρασκευᾶ θὰ εἶνε τελειωμένον.
Ἀλλ' ἡ κυρία Μοντεσκιού, μὲ τὸν
πονοκέφαλόν της, δὲν εἶχε καμμίαν ὀρε-
ξιν νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ «ἔργα».

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ἀπλῶς· ξεύρω
ὅτι εἶσαι θαυμασιὸς διοργανωτὴς παιγνι-
διῶν, καὶ σοῦ παραχωρῶ δέκα λεπτά
ἀκόμη διὰ νὰ τελειώσετε τὸ σημερινόν,
ἀλλὰ οὔτε μισὸ παραπάνω!

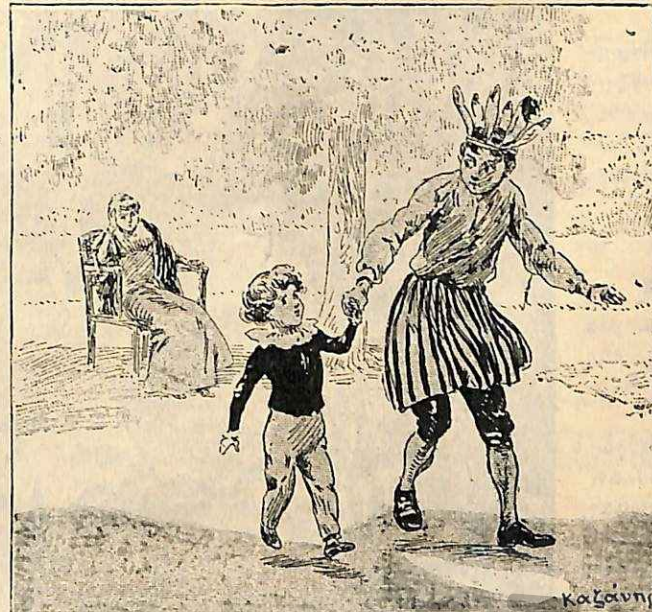
Ὁ Τίαρκος ἐξηφάνισθη πάλιν εἰς τὴν
τρύπαν καὶ ἔσπευσε νὰνταμώσῃ τοὺς φί-
λους του εἰς τὸ βάθος τοῦ ὑπογείου.

— Λοιπόν; τὸν ἠρώτησεν ὁ Κορμᾶς.

— Λαμπρά! ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς βοη-
μὸς· περιμένετε ἀκόμη
ὀλίγον...

Ἐπερίμεναν σιωπῶν-
τες ἀναγωνίως. Ὁ μι-
κρὸς Ναπολέων Κορμᾶς
εἶχε φορέσῃ τὴν στολὴν
καὶ τὴν προεδρίαν τοῦ
Βασιλέως τῆς Ρώμης,
ὁ δὲ Βασιλεὺς τῆς Ρώ-
μης εἶχε φορέσῃ τὴν
βλοῦζαν τοῦ μικροῦ Κορ-
μᾶ. Τὰ παιδιά ὁμοίᾳ-
ζαν τὸσον πολὺ, ὥστε
ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ἦ-
τι ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ
κανεὶς τὴν ἀντικατάστα-
σιν.

Δυστυχῶς δὲν συνέ-
βαινε τὸ ἴδιον μὲ τὴν
Λευκοθέαν καὶ τὴν κυ-
ρίαν Μαρσάν. Ὅσον καὶ
ἂν εἶχαν ἀλλάξῃ φορέ-
ματα, ἡ σύζυγος τοῦ συν-
ταγματάρχου ἦτο πάν-
τοτε λεπτοτέρα καὶ ὑ-

«Ὁ μικρὸς Βασιλεὺς ἔσπευσε μὲ τὸν Τίαρκον εἰς τὴν
καλύβην...» (Σελ. 366, στ. β').

στρέψουν. Καὶ ἀκριβῶς ἡτοιμάζετο νὰ
τοὺς φυλάξῃ ὅταν εἶδε τὸν Τίαρκον ἐξερ-
χόμενον ἀπὸ τὴν τρύπαν του.

Ὁ ψευδοβασιλεὺς τῆς Ρώμης.

— Λοιπόν, Τίαρκο, τὸν ἠρώτησε, θὰ
τελειώσῃ πᾶ αὐτὸ τὸ παιγνίδι;

— Ἀμέσως, κυρία, ἀπεκρίθη μὲ ψυ-
χραιμίαν ὁ νεαρὸς βοημὸς· μετὰ πέντε
λεπτά ὁ Ροβινσῶν θὰ ἔχῃ γλυτώσῃ ἀπὸ
τοὺς ἀνθρωποφάγους διὰ τῆς στήραχτος...

— Πρέπει νὰ γυρίσωμε εἰς τὸ
παλάτι, διέκοψεν ἡ παιδαγω-
γός.

Ὁ συνωμότης ἐκτυτᾷζε γύ-
ρω του. Μετὰ ἕν τέταρτον
τῆς ὥρας τὸ σκότος τῆς νυ-
κτὸς θὰ διευκόλυνε τὴν φυγὴν
τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ μὲ τὸν
Βασιλέα τῆς Ρώμης. Καὶ ἔ-
πρεπε νὰ κερδίσῃ αὐτὸ τὸ τέ-
ταρτον.

— Κυρία, εἶπε μὲ θάρρος,
ἐλᾶτε νὰ ἰδῇτε καὶ σεῖς, διὰ
νὰ πεισθῇτε ὅτι σὲ λίγο τὸ
ἔργον τοῦ Ροβινσῶνος Κρούσου

ψηλοτέρα ἀπὸ τὴν βοηθὸν τῆς παιδαγω-
γοῦ. Ὅπωςδὴποτε ἕνα μεγάλο ἐπανω-
φόρι ἐκρῖπτε τὸ ἀνάστημά της καὶ αἱ
δαντέλλαι τοῦ καπελλίνου τῆς ἐσκέπα-
ζαν κάπως τὸ πρόσωπόν της.

Ἐπέρασαν τὰ δέκα λεπτά. Ἦτο ὥρα
νὰ φύγουν... Μετὰ τοὺς τελευταίους
ἀποχαιρετισμούς, ἡ σύζυγος τοῦ συνταγ-
ματάρχου καὶ ὁ μικρὸς Ναπολέων Κορ-
μᾶς παρουσιάσθησαν εἰς τὴν θύραν τῆς
καλύβης μετὰ τοῦ Τιαρκου. Ὅλη ἡ ἀπο-

«Ἐξελίγησαν ὅλοι διὰ τὸ παλάτι...» (Σελ. 376, στ. α').

λουθία ήτο 'ετο πόδι πρὸς ἀναχώρησιν. Καὶ ἐξεκίνησαν ὅλοι διὰ τὸ παλάτι. Ἐμπρὸς ἡ Λευκοθέα μὲ τὸν υἱὸν τῆς, ὀπίσω ἡ κυρία Μοντεσκιού, μὲ μισόκλειστα μάτια ἀπὸ τὸν πονοκέφαλον, καὶ κατόπιν ἡ λοιπὴ ἀκολουθία μὲ τὸν Τιάρκον.

Τὴν ἰδίαν ὥραν, ἓνας ἄνθρωπος μὲ βλούζαν ἀνακτορικοῦ κηπουροῦ, ἐσπρωγνέ σιγοτραγουδῶν πρὸς τὴν δεινροστομίαν τῶν πασχαλῶν μίαν χειράμαξαν γεμάτην χόρτον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ήτο ἐξηπλωμένον ἓνα παιδί. Τὸ πρόσωπόν του ήτο σκεπασμένον μ' ἓνα μεγάλο ψάθινον καπέλλο.

Τὸ παιδί αὐτὸ ήτο ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ήτο ὁ Ἀετιδεύς, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ ἐκείνου ὀγμήματος ήρχιζε τὸ ταξίδιον ποῦ θὰ τὸν ἐπανέφερεν εἰς τὴν Γαλλίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ II.

ΑΠΟ ΡΥΤΗΡΟΣ

Εἰς τὴν σκοτεινὴν νύκτα, μία ἄμαξα διέσχίζεν ὀλοταχῶς τὰς δασώδεις κλιτύας τοῦ Βίνερ-μπεργ.

ήτο μικρὰ «καρριόλα» ἐφωδιασμένη μὲ μεγάλην κουκούλαν, ἀλλὰ ἐσύρετο ἀπὸ δύο ρωμαλέους ταχυπόδας ἵππους. Πέριξ αὐτῆς, ἀλλ' εἰς κάποιαν ἀπόστασιν διὰ νὰ μὴ κινουὺν τὴν προσοχήν, ἐκάλπαζον τρεῖς-τέσσαρες ἵπποις, τῶν ὁποίων αἱ πολιτικαὶ ἐνδυμασίαι ἀτελῶς ἀπέκρυπτον τὸ στρατιωτικὸν ὕψος.

Ἐνθ' ἡ ἄμαξα, ἐλαύνουσα ἀπὸ ρυτῆρος, φέρει πρὸς τὴν Γαλλίαν τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης καὶ τὸν Λουδοβίκον Κορμαῦν, ὅς διηγηθῶμεν συντόμως πῶς ἐτελείωσε τὸ τολμηρὸν ἐγχείρημα τῆς ἀρπαγῆς.

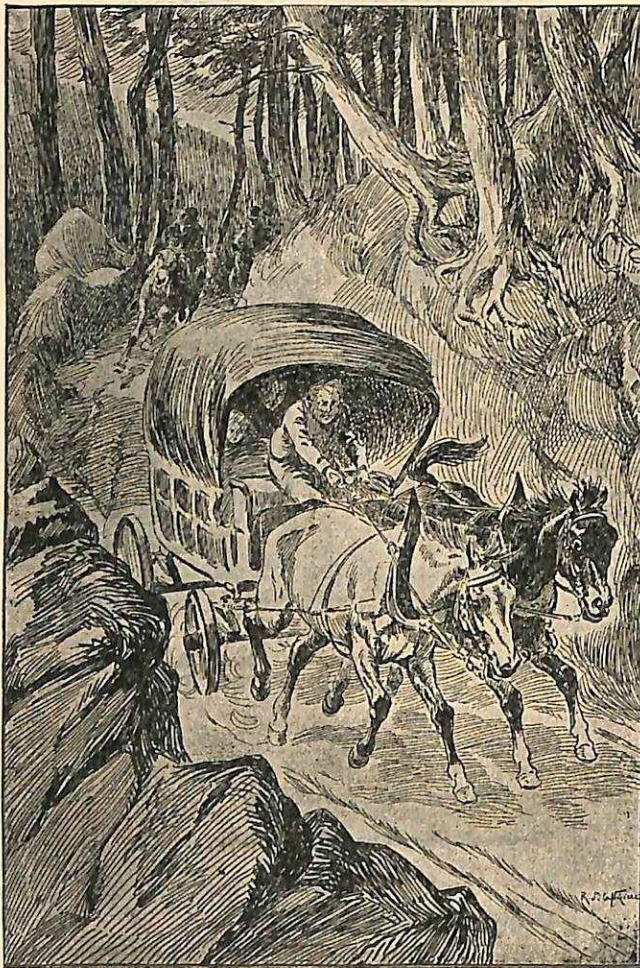
Ἀφίσταμεν τὸν μικρὸν Βασιλέα ἐπὶ τῆς χειράμαξης, τὴν ὁποίαν ἐσπρωγνεν ὁ Κορμαῦς μετρημεισμένος εἰς κηπουρόν. Τώρα ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὰ πάρχον εἰς τὸν δρόμον, καὶ αὐτὸ ήτο τὸ δυσκολώτερον μέρος τοῦ ἐγχειρήματος. Οἱ φρουροί, οἱ ὁποῖοι ἐφύλακτον τὰς θύρας τοῦ περιτειχίσματος, εἶχιν διαταγὴν αὐστηράν νὰ μὴν ἐπιτρέπουν οὔτε τὴν εἰσοδὸν οὔτε τὴν ἐξοδὸν εἰς κανένα ἂν δὲν εἶχε διαβατήριον, δηλαδὴ γραπτὴν ἄδειαν, ἢ ἂν δὲν ἐγνώριζε τὸ σύνθημα. Δυστυχῶς ὁ Κορμαῦς δὲν ἐφρόντισε νὰ μάθῃ τὸ σύνθημα τῆς ἡμέρας, οὔτε ὁ Τιάρκος εἶχε συλλογισθῇ τὴν ἀνυπερβλήτην αὐτὴν δυσκολίαν. Τὶ νὰ κάμῃ; Τόσοι κόποι, τόσοι ἀγῶνες, τόσαι θυσίαι θὰ ἐξεμνησθίζοντο πρὸ τῆς λόγῃς ἐνὸς φρουροῦ;

Αὐτὸ ἐσυλλογίζετο μὲ μεγάλην στενοχωρίαν ὁ Κορμαῦς, σπρώχνων τὸ ἄμαξάκι πρὸς τὴν ἐξοδὸν, σχεδὸν εἰς τὴν τύχην, ὅταν εἶδεν ἔμπρὸς του τὸν φρουρόν μίαν θύραν. Ἐσταμάτησε.

— Γιατὶ σταθῆκατε; ήρώτησεν ὁ μικρὸς Βασιλεὺς.

— Μεγαλειότατε, ἐπιθύρουν ὁ Κορμαῦς, συλλογίζομαι πῶς θὰ τὰ καταφέρω μὲ αὐτὸν τὸν στρατιώτην ποῦ φυλάγει τὴν καγγελοπόρτα.

— Τὸν σοβῶσε λοιπόν; ἀνέκραξεν ἀφελῶς ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης· τότε δὲν εἶσθε ἀξιωματικὸς τοῦ πατέρα μου!

«Ἡ ἄμαξα, ἐλαύνουσα ἀπὸ ρυτῆρος...» (Σελ. 376, στ. α').

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ὁ Λουδοβίκος Κορμαῦς δὲν ἐδίστασε πλέον.

— Ὁ δόλος ἐτελείωσεν, ἐπιθύρουν· τώρα χρειάζεται παλληκαριά!

Ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓνα μεγάλο κυνηγετικὸν μαχαίρι, τὸ ἀνοίξε, καὶ κρατῶν αὐτό, ἐξηκολούθησε νὰ σπρώχνῃ τὴν χειράμαξαν.

— Ἐμπρός, εἶπεν ἀντιζών τὸν στρατιώτην· οἱ δύο μας τώρα· ἢ θὰ μὲ σκοτώσῃς ἢ θὰ σὲ σκοτώσω! ἀλλὰ προπάντων μὴ κάμῃς φασαρία!

Μόλις ἀπέχευ πέντε-ἕξ βήματα ἀπὸ τὸν φρουρόν, ὅταν αὐτὸς, πιστὸς εἰς τὸ καθήκον του, ἐσταθῇ εἰς προσοχήν καὶ

ἐπρόφερε τὴν τυπικὴν ἐρώτησιν: — Βερεντά; (δηλαδὴ, τίς εἶ;)!

Ὁ συνταγματάρχης δὲν τῷ ἔδωκε καὶ ρὸν νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ. Ἀφίσεν ἀποτόμως τὴν χειράμαξαν, ὥρμησε μὲ δύο πηδήματα κατὰ τοῦ στρατιώτου, καὶ βυθίσας τὸ κυνηγετικὸν μαχαίρι εἰς τὸ στήθος του, ἐψιθύρουν:

— Πάψε λοιπόν, ἀδελφίτε! Δὲν εἶνε καμμιά ἀνάγκη νὰ μάθῃς ποῖος εἶμαι.

Ὁ αὐστριακὸς ἔπασσε νεκρὸς· ὁ δρόμος ήτο πλέον ἐλεύθερος.

Ὁ Κορμαῦς ἐπήρεν εὐθὺς τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ ήρχισε νὰ τρέχῃ...

Εἶχε τρέξῃ πολύ, ὅταν εἶδε μερικὸς ἀνθρώπους νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ νὰ ήρχωνται πρὸς αὐτόν.

Ἦσαν ἔχθροι ἢ φίλοι;

Ἀλλ' ἰδοὺ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ Τιάρκος. Εἶνε φίλοι!... ἐσώθη!... Γρήγορα εἰς τὸ ἄμαξι!

Ἡ ἄμαξα τῆς ἀπαγωγῆς ἐπερίμενεν ἔτοιμη ὀλίγον μακρότερα, κρυμμένη ἐντὸς μικροῦ δάσους.

— Γρήγορα! γρήγορα!... ἐφώναξεν ὁ Τιάρκος. Νὰ φύγωμε! Αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ ἀντικατάστασις θὰ ἔχῃ ἀνακαλυφθῇ... Μετὰ πέντε λεπτά θὰ τρέχουν ἱσως κατόπι μας!...

Ὁ Κορμαῦς, ὁ Τιάρκος καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης ὥρμησαν πρὸς τὴν ἄμαξαν, ἢ ὁποία συρμένῃ ὡς περὶ τὸν ὑπὸ τῶν ρωμαίων ἵππων καὶ ὀδηγουμένην ὑπὸ Τυρολέζου ὀρεινοῦ, γνωρίζοντος καλὰ τὸν τόπον, ἀπεμακρύνθη δρομαία πρὸς τὸ χωριὸν Χίτσιγν.

Μὲ συντόμως φράσεις, καταπινομένους σχεδὸν ὑπὸ τοῦ κράτους τῆς τρεχούσης ἀμάξης, ὁ Τιάρκος διηγείτο:

— Ἐχωρίσθηκα ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν μόλις ἐφθάσαμε εἰς τὸ παλάτι. Βγήκα ἀπὸ τὴν μικρὴ πόρτα τῶν σταύλων καὶ ἔτρεξα νὰ σὰς εὔρω.

Τώρα ὅμως ἡ κυρία Μοντεσκιού θὰ ἔχῃ ἰννοήσῃ ὅτι τὸ παιδί ποῦ γύρισε εἰς τὸ παλάτι δὲν εἶνε ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης καὶ ὅτι ἡ κυρία Μαρσάν ἐχάθηκε.

— Τὴν καίμενην τὴν κυρίαν Μαρσάν! εἶπεν ὁ Κορμαῦς· τὴν ἄριστα δεμένην καὶ φημιμένην εἰς ὑπόγειον. Ἔτσι κανεὶς δὲν θὰ μπόρῃ νὰ τὴν κατηγόρησῃ ὡς συνένοχον τῆς ἀρπαγῆς. Δυστυχῶς δὲν θὰ γίνῃ τὸ ἴδιον μὲ τὴν Λευκοθέαν καὶ τὸ παιδί μου. Τὶ θάπογινουν, Θεέ μου, αὐτοί!...

Μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ὁ συνταγματάρχης παρώτρυνε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ βιάζῃ περισσώτερον τοὺς ἵππους, διότι δὲν

ἐβλεπε τὴν ὥραν νὰπολέσῃ τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης εἰς τὰς χεῖρας τῶν συντρόφων του, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὸς εἰς τὸ Σεμπρύν, πλησίον τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου του.

— Κοντεύουμε; ἐρωτοῦσε κάθε τὸσον ὁ μικρὸς Βασιλεὺς, καθήμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Κορμαῦ καὶ τοῦ Τιάρκου.

— Ναί, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίνετο ὁ συνταγματάρχης· θὰ φθάσωμε γρήγορα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ο ΚΑΜΑΝΙΟΣ

Ἡ φυγὴ ἐξηκολούθει ἀπὸ δύο ἡδὴ ὥρων, ἀλλ' οἱ συνωμῶται δὲν ἐβλεπαν ἀκόμη νὰ τοὺς καταδιώκῃ κανεὶς, καὶ ἐξεπλήσσοντο.

Χωρὶς νὰ σταματήσουν πουθενά, ἐπέρασαν δύο-τρία χωρία κοιμώμενα, καὶ ἔτρεχαν τώρα ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τοῦ Λίντς. Εἰς τῶν ἵππων, ἐξητλημένοι, κατέπεσαν.

Ὡς διὰ μαγείας, οἱ ἀκολουθοῦντες ἵπποις ἀντικατέστησαν αὐτὸν δι' ἄλλου. Οὕτως ἐταξίδευσαν ὅλην σχεδὸν τὴν νύκτα. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης, τελείως ἡσυχος πλέον, εἶχεν ἀποκοιμηθῇ μὲ ὁ-

λον τὸν κράτον τῆς ἀμάξης, καὶ τὸ ξανθὸν του κεφαλάκι ἐστηρίζετο μετ' ἐμπιστοσύνης ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Τιάρκου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐτολμοῦσε νὰ κινήθῃ διὰ νὰ μὴ τὸν ἐξυπνίσῃ.

Τὸ πρῶν, ἀπότομον σταμάτισμα τῆς ἀμάξης ἐκαμε τοὺς ταξιδιώτας νάναπνῃ-δήσουν.

— Τί εἶνε, Φράντζ; ήρώτησεν ὁ Κορμαῦς τὸν ἀμαξηλάτην. Τίποτε Αὐστριακοί;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ ἀμαξηλάτης· ἀλλὰ ὁ δρόμος εἶνε φραγμένος.

— Φραγμένος; ἀνέκραξεν ὁ Κορμαῦς ἀνήσυχος· καὶ ἀπὸ τί;

— Δὲν ξεύρω... Ἰδέστε!

Μὲ τὸ ἄκρον τοῦ μαστιγίου του, ὁ Φράντζ ἔδειχνεν ἓνα μαῦρον ὄγκον, μόλις ὁρατὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πρωϊνῆς ὁμίχλης, ὁ ὁποῖος πραγματικῶς εὕρισκετο καταμεσῆς τοῦ δρόμου.

— Προσοχή! ἀνέκραξεν ὁ Κορμαῦς, πηδῶν ἀπὸ τὴν ἄμαξαν μὲ τὰ πιστόλια εἰς τὸ χέρι. Οἱ Αὐστριακοὶ μᾶς ἔκαμαν ὁδόφραγμα!

— Τότε πιαστήκαμε! εἶπεν ὁ Τιάρκος.

— Ὁχι ἀκόμη! ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως

ὁ συνταγματάρχης, ἔτοιμος νὰ διαπεράσῃ σύνταγμα ὀλόκληρον. Ἔ, σεῖς! φίλοι μου! ἐλάτ' ἐδῶ!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

Τὸ νεράκι δράμι-δράμι πέφτει ἀπ' ὅλα τὰ βουνά, γίνεται ἔπειτα ποτάμι, τὴ γῆ σχίζει καὶ περνᾷ γιὰ νὰ χύσῃ τὰ νερά του εἰς τὴ θάλασσα ἐκεῖ κάτω.

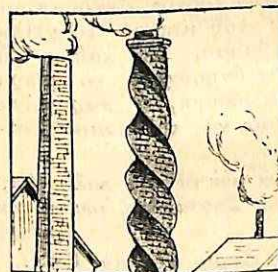
Τὰ μικρά-μικρά ρυάκια εἰν' τοῦ ποταμοῦ παιδάκια κ' ἂν καμμιά φορὰ γεμίζουν τὰ νερά των τοῦ δανεῖζον.

Τὸ ποτάμι ἂν ξεχειλίσῃ παρασύρει ὅ,τι βρεθῇ καὶ πηγαίνει νὰ τ' ἀφίσῃ σ' ἓνα πέλαγος βαθὺ μὲ τὰ ὀλόγλυκα νερά του μέσα στάλμυρά δικὰ του.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

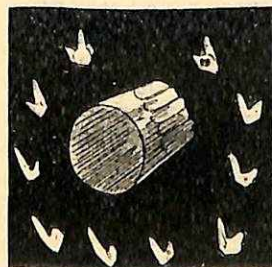
Περίεργος καπνοδόχος

Εἰς ἓν ἐργαστάσιον, εἰς τὸ Νιουκάστελ τῆς Ἀγγλίας, ὑπάρχει καπνοδόχος ἐχούσα σχῆμα ἑλικος ἢ τῆρμπουσόν.

Ὁ ἀρχιτέκτων ὁ ὁποῖος τὴν ἐσχέδιασεν οὕτω, δὲν εἶχε κανένα πρακτικὸν λόγον· ἀπλῶς ήθελε νὰ πρωτοτυπήσῃ.

Τὸ σπασμένο ποτήρι

Ἡ δεσποινὶς Δανιήλ, εἰς τὸ Λυόν, ήκουσε μίαν ἡμέραν ἓνα παράδοξον κρότον εἰς τὴν τραπεζαρίαν τῆς, καὶ εὗρεν ἓνα ποτήρι, τὸ ὁποῖον εἶχε σπάσῃ μόνον του. Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι μόνον ἡ βάσις τοῦ ποτηρίου εἶχε θραυσθῇ εἰς ἑνδεκα τεμάχια ὁμοίμορφα, τὰ ὁποῖα ἐσχημάτισαν πέριξ ἓνα κύκλον, ὅπως δέχνηται αὐτὴ ἡ φωτογραφία, ληφθεῖσα εὐθὺς μετὰ τὸ συμβάν!

Ἀνεξήγητον

Τὸ πρῶν, μέσα εἰς τὴν γιάλιν αὐτὴν εὗρεν ἓνα ποντικόν! Ἀνεξήγητον πῶς κατάρθωσε νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ ὁ ποντικός, διότι μόνον ἡ γιάλιν εὕρισκετο ἐπάνω εἰς τὸ κορμὸν τοῦ, καὶ ήτο ἀδύνατον νάναρριχθῇ, διότι ἡ ὕαλος ήτο πολὺ λεία καὶ τὸ ἐπιπλὸν πολὺ ὑψηλόν.

Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου I. Γκαμπολά

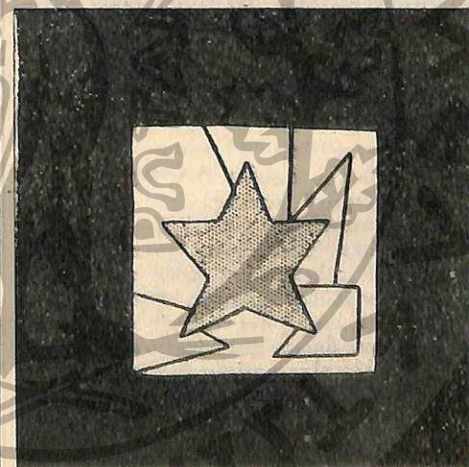
ύ	πε	δι	νε	ά	σις
ώ	τε	ρι	κόν	ή	πλα
Τὸ	ραι	ρον	ο	εἰ	Δι

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νάποτελεσθῇ μία φράσις.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοράστῃς ἢ ἀναγνώστῃς τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-

θήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἀνω Παίγνιου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λύτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον θάποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθὸς μόνον δι' ἓν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἢ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 44ου φυλλαδίου

Ἰδοὺ πῶς θὰ τοποθετηθοῦν τὰ ἑννέα τεμάχια καὶ ὁ ἀστήρ.

Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του, Κεφ Β

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ ΜΑΣ

Ωραία γαλανόλευκη, που κυματίζει υπερήφην εις τὸν ἰσὸν τοῦ πλοίου τοῦ Ἑλληνικοῦ, κυμάτιζε αἰωνίως, ὦ Σημαία τῆς ἀγαπημένης μου πατρίδος! Σύμβολον ἱερὸν ποῦ φέρεις ἐπάνω σου τὸν ἅγιον Σταυρὸν καὶ τὰς κυανολεύκους ταινίας—εἰκόνα τοῦ Ἑλληνικοῦ κύματος—καὶ στεφανώνεις ὅλα τὰ ἁγνὰ αἰσθήματα, ὅλας τὰς ἐραῖς συγκινήσεις, ὅλας τὰς ἐυγενεῖς παραδόσεις, ὅλα τὰ μεγάλα ἰδανικά μετὰ τὰ ὁποῖα κραταίεται ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλλήνος, ἡ παρυσία σου δυνάει πᾶσαν Ἑλληνικὴν καρδίαν. Πληροῖς υπερηφανείας τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ, κάμνεις νὰ γεμίσουν ἀπὸ δάκρυα χαρῆς καὶ πόθου οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὑποδούλου, καὶ νὰ γελάσῃ τὸ πικραμένο στόμα τοῦ ξενητευμένου Ἑλλήνος. ὦ! εἶσαι μυριάκις προσφιλεστέρα καὶ τιμιωτέρα εἰς τοὺς ξενητευμένους ὅπως ἐμέ! Εἶσαι δι' αὐτοὺς ἐν τμήμα τῆς Ἑλλάδος, ἐν μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης, εἶσαι ἄγγελος κομίζων εἰς αὐτοὺς τὸν ἀσπασμὸν τῆς πατρίδος. Ἡ θεὰ ποῦ τέρει τὸς ὀφθαλμούς ὡς ἡ θεὰ τῶν κρίνων καὶ τῶν μενεξέδων τῶν ὁποίων ἔχεις τὸ ἔγχρωμα, τὴν χάριν καὶ ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν δόσον καὶ μυρωδιάν. Εὐτυχὴς ἡ στιγμὴ καθ' ἣν σὲ ἐφαντάσθησαν οἱ προπάτορές μας, τάξαντες σὲ ὡς μάρτυρα καὶ σκέπην καὶ φρουρὸν τῆς ἐλευθερίας τῶν! Ἀλλὰ τρισευχεστέρα ἡ ἡμέρα ἐκείνη καθ' ἣν ἄσπιλος, ἔνδοξος καὶ περιόκουστος θάνατος ὑπερήφανος, στέφουσιν πραγματωμένην θείαν οὐρανὸν γενεῶν καὶ διαλαλοῦσα εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου τὴν ἀθανάσιαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς!

Χαβάδας

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΛΥΠΗΣ

Ἦκουσα πολλάκις ἀνθρώπους νὰ παραπονοῦνται, ὅτι δὲν ἐδοκίμασαν εὐτυχισμέναις μέραις καὶ νὰ παραπονοῦνται ἐπὶ πλέον κατὰ τοῦ Θεοῦ διότι κατεδί-
κασε τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴ γεύεται ποτὲ τῆς τελείας εὐτυχίας. Κ' ἐσκέφθηκα ὅτι δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν ὁ Θεὸς ποῦ τὰ πάντα ἔχει πλάσει μετὰ τὴν σοφίαν, ὁ Θεὸς παρὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἡ δειγμάτων ἀγάπης καὶ πατρικῆς στοργῆς, νὰ δευχθῇ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν τόσο ἀσπλαγχνὸς ὥστε νὰ καταδικάσῃ τὸ τελευταίον τῶν κτισμάτων του εἰς ἐν εἶδος διαρκὸς βασάνου. Κ' ἐσκέφθηκα ἀκόμη ὅτι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, ὅπως καὶ εἰς κάθε ἄλλην, κάποια ἄλλη εἶναι ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐν μέσω τῶν ἄλλων ἀγγέλων κατέταξε καὶ τὸν μυστηριώδη ἄγγελον τῆς λύπης.

Κ' ἐσκέφθηκα ν' ἐνόμισα πῶς εἶδον αὐτὴν τὴν αἰτίαν. Ἐάν ἡ ζωὴ δὲν ἦτο παρὰ μία διαρκὴς χαρὰ, μία διαρκὴς εὐτυχία, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος νὰ

μὴν αἰσθάνεται καμμίαν ἀγωνίαν, καμμίαν λύπην, ἀναμφίβολως ἡ διαρκὴς αὐτὴ εὐτυχία θὰ ἦτο πολὺ πληκτικὴ καὶ μονότονος. Κανένα θέλημα δὲν θὰ εἶχεν ἡ ζωὴ χωρὶς τὴν λύπην, κάθε στεναγμός καὶ κάθε ἀγωνία ἔχουν κάποιαν ποιήσιν, κάποιο γόητρον. Ὅποιοι ἐκατάλαβαν πραγματικῶς τὴν ζωὴν, θὰ ἀναγκασθῇ νὰ θαυμάσῃ μέσα ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ θεοῦ Προνοίαν καὶ ὅχι μόνον θὰ ὑπομείνῃ θαρραλῶς κάθε δυστυχίαν, ἀλλὰ ἐν μέσω τῆς εὐτυχίας τοῦ θὰ προσκαλέσῃ τὸν μυστηριώδη ἄγγελον τῆς λύπης...

Ἐλπίς

ΑΓΓΕΛΟΥΔΙΟΥ ΦΙΛΙ

Ἐμπρὸς εἶπὼν ἀσπέννη τὴν εἰκόνα ποῦ τρεμοσβύωντας τὸ καντῆλι τὴ φωτίζει, κάποια μητέρα μετὰ λαχτάρων γονατίζει εἰς τὴν Παναγίαν νὰ πῇ μὴ προσευχῇ.

Βαθεῖα νυχτιά μεσάνυχτα σημάναν κ' ἀκόμη τὸ παιδί τῆς δὲν σφαλεῖ τὰ μάτια μοναχὰ χαμογελᾷ σὲ κάποιον ποῦ αὐτὸ μόνον θεωρεῖ.

Στοῦ πυρετοῦ τὴ φλόγα ποῦ τὸ καίει τὴ μάννα του τὴ δούλα δὲν γνωρίζει ποῦ ἀδιάκοπα μετὰ πόνο λαχταρίζει γιὰ τοῦ μονακριβοῦ παιδιοῦ τῆς τὴ ζωὴ.

Ἐμπρὸς εἶπὼν ἀσπέννη τὴν εἰκόνα ποῦ τρεμοσβύωντας τὸ καντῆλι τὴ φωτίζει, θρηνώντας ἡ μητέρα γονατίζει εἰς τὴν Παναγίαν νὰ πῇ μὴ προσευχῇ,

Μὰ ἐκεῖ ὅπου μετὰ δάκρυα, μετὰ λαχτάρων σὲ λόγια πόνου κίνησε τὰ χεῖλη, ἐν' ἀγγελῶδι μετὰ χαρὰ του γλυκοφίλει εἰς τὴν ἀγκαλίαν κρατώντας τὸ παιδί!

Τσιγγαρέλα

ΓΥΡΩ ΣΤΗΝ ΚΟΥΝΙΑ

Ἡ παραμύθη ἀνοίγει χαμογελῶντας τὴν τούλινην κουνουπιέραν, καὶ τέσσαρα νεαρά κεφαλὰκια σκύβουν μετὰ περιέργειαν ἐπάνω στὴν κουνίαν. Εἶναι τὰ ἐξαδέλφια ποῦ ἦλθαν νὰ γυμνασθῶν τὸν νέον ἐξαδέλφον, ποῦ ἐφθάσε πρὸ δύο ἡμερῶν καὶ ποῦ τὸν ἐπερίμεναν μετὰ τὴν ἀνυπομονησίαν. Μὰ τί; αὐτὸς καλὲς εἶναι ὁ νέος τῶν ἐξαδέλφων; Αὐτὸ τὸ ζαρωμένον καὶ κόκκινον προσωπίκι ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς προσοχῆς καὶ τῆς ἀγάπης ὅλων; Κι' αὐτὰ ποῦ ἐπερίμεναν νὰ ἴδωσιν ἕνα βρεφὸς ὁμοῖοτον, ξανθοῦ, γελαστό ὡς τὸ Χριστὸ στῆς εἰκόνας! Ἀπαγορευμένα ψυθιρίζουν ἕνα ἐνὰ μὲς ζήσιν καὶ πρώτη ἡ ὁμορφὴ Λέλα ποῦ δὲν ἀγαπᾷ τὰ ἀσχημάτα πράγματα, γυρίζει τὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὸ μωρὸ καὶ ἀρχίζει νὰ μιλῇ ἐν τῇ Γιαννιώτισσα παραμύθῳ.

Τὴν ἐρωτᾷ γιὰ τὸν τόπο τῆς, καὶ ἡ παραμύθη θυμιάται τὸ σπιτάκι τῆς καὶ

ἀναστενάζει. Διηγείται τί ὥμορφα ποῦ εἶναι τὰ Γιάννενα, καὶ ἡ μεγάλη ἡσυχία λίμνη μετὰ τὸ νησάκι ποῦ φαίνεται ἀπὸ μακριὰ κατὰρτο ἀπὸ πλατάνια... Εἰς τὸ τέλος λέγει: «Ναί, κυρά μου, πεντάμορφη εἶναι ἡ πατρίδα μου, μὰ τί τὰ θές, τούριχ! Ἀχ! ἂς ἐβλεπα τὰ Γιάννενα ἐλευθερά κι' ἂς πέθαινα».

Τώρα τὰ παιδιὰ ἀκούνε μετὰ προσοχὴν. Μόνον ὁ Γιώργος, 18 χρόνων νέος, ποῦ ἄρχισε νὰ μιμῆται τὴν ἀπαισιοδοξίαν τῶν μεγάλων, χαμογέλασε εἰρωνικά καὶ εἶπε: — «Ἐ κυρά παραμύθη, ὅπως πᾶμε, ἔχεις νὰ φῆς πολλὰ καβέλια γιὰ νὰ ἴδῃς τὰ Γιάννενα δικὰ μας.» — «Ἀμ βέβαια, παιδί μου, ἀπήντησεν ἐκείνη, ποῖος ξέρει ποτὲ ὁ Θεὸς θὰ θέλῃ νὰ δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ὅς ἐμᾶς τοὺς σκλαβωμένους. Μπορεῖ ἐμᾶς τότε νὰ μᾶς σκεπάσῃ τὸ μαῦρο χῶμα, ἀλλὰ ποῦ ξέρῃς, ἂν ὁ γυιόκας μου ἐδῶ δὲν ἴδῃ μετὰ τὰ μάτια του αὐτὴ τὴν εὐτυχίαν.» — «Καὶ ποῖος ξέρει, ἂν καὶ ὁ κ. ἐξαδέλφος μας δὲν παίξῃ σπουδαῖον μέρος στὴν ἀπελευθέρωσιν» ἐπρόσθεσεν ὁ Γιώργος μετὰ τὴν συνηθισμένην του εἰρωνείαν, ὅπου ὁμως τώρα ἐκρύβεται μὴ συγκίνησις ποῦ δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ. — «Ὁ Θεὸς τὸ ξέρει παιδί μου» εἶπε σοβαρὰ ἡ παραμύθη. Καὶ σκύβοντας στὴν κούνια, ἀκούμπησε στὸ μικρὸ χεράκι τοῦ μικροῦ τὰ χεῖλη τῆς σχεδὸν μετὰ σεβασμὸ. Καὶ καθὼς τὸ ἐλαφρὸν χεῖμα ἀνῆσυχσε τὸ μωρὸ καὶ ἐτοιμάζετο νὰ κλάψῃ, ἡ παραμύθη ἐκάθησε καὶ ἄρχισε νὰ τὸ ναναρίζῃ σιγανά:

Κοιμᾶται τὸ παιδάκι μου νὰ γίνῃ παλληκάρι,
Τὴν Πόλιν, τὴν Ἀγιά Σοφίαν δική του νὰ τὴν

Κυρία Δὲν μετὰ Μέλει

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΟΝ

(Διὰ τοὺς σπουδάζοντας τὴν Γαλλικὴν.)

Ὅτε ἡ Ἑλλάς ἐκηρύχθη βασιλείον καὶ Βασιλεὺς αὐτῆς ἐξελέγη ὁ Ὄθων, οἱ Παρισίνοι ἔλεγον: «Pour tisser aux Grecs une heureuse destinée, il faut coton, soie, fil et laine». Ματαίως τις θὰ ἐπεχειρεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ἀκατάληπτα αὐτά, ἐάν δὲν ἐγγνώριζεν, ὅτι ἡ φράσις αὕτη ἀπετέλει εὐφυὲς λογοπαίγνιον. Οἱ Παρισίνοι ἀπλούστατα ἔλεγον: «Pour tisser aux Grecs une heureuse destinée, il faut qu' Othon soit Philhellène».

Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀμερικανικὰ ψευδολογία:

— Εἶδα σήμερον τὸν Κάπταιν Σμιθ.

— Καὶ μ' αὐτό;

— Καλὰ! δὲν μοῦ εἶπε πῶς ἦτο μετὰ τοῖς ποῦ ἐβουλόθη τὴν περασμένην ἐβδομάδα αὐτανδρὸν;

— Ναι! μὲ ξέχασα νὰ σοῦ πῶ πῶς τὸ πλοῖον αὐτὸ ἦτο ὑποδρόχιον!

Ἐστᾶλη ἐπὶ τοῦ Χαβάδας

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1911

Θὰ διανεμηθοῦν καὶ πάλιν Δῶρα ἀξίας 1700 δραχμῶν.

Ἡ Διάπλασις, τῆς ὁποίας τὸ 32ον ἔτος λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, σὰς προσκαλεῖ νὰ ἀνανεώσῃς τὴν συνδρομὴν σὰς διὰ τὸ 33ον ἔτος τῆς (1911), τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.

Ἡ Διάπλασις σὰς ὑπόσχεται ὅτι ὁ νέος τῆς τόμος θὰ εἶναι ἀκόμη ἀνώτερος καὶ τοῦ ἐφεπεινοῦ. Δι' εἰσαχθεῖσαι καινοτομίαι θὰ διατηρηθοῦν, θὰ εἰσαχθοῦν δὲ πολλὰ ἄλλα, ἐπὶ τῶν ὁποίων καὶ ἐνδιαφερόμεσαι.

Ἡ Διάπλασις διατηρεῖ ἀναξίτητον πάντοτε τὴν μικρὰν συνδρομὴν τῆς — 8 δρ. διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 10 φρ. διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, — ἡ ὁποία παρέχει εἰς τοὺς συνδρομητὰς τόσα προνόμια ἀπέναντι τῶν κατὰ φύλλων ἀγοραστῶν. Ἐν γένει οἱ ὅροι μένουσι οἱ ἴδιοι.

Ἡ Διάπλασις, διὰ νὰ ταμεύσῃ τὸν ζῆλον τῶν προθυμοτέρων συνδρομητῶν τῆς, θὰ διανεμῇ καὶ φέτος

ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ 1700 ΕΝ ΟΛΩ ΔΡΑΧΜΩΝ

εἰς πέντε Κληρώσεις. Ἐκ τούτων ἡ μία θὰ εἶναι Ἐξαιρετικὴ Κληρώσις καὶ θὰ γίνῃ εὐθὺς τὴν πρώτην ἐβδομάδα τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου. Εἰς τὴν κληρωσίδα θὰ τεθοῦν οἱ ἀριθμοὶ ὅλων ὅσοι ἀνανεώσαν ἢ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν τῶν, ἐτησίαν ἢ ἑξαμηνίαν, διὰ τὸ 1911, μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ε. ε., θὰ κληρωθῇ δὲ εἰς μόνος, ὁ ὁποῖος θὰ κερδίσῃ

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ

τοῦ Δανείου Κτηματικῆς Πίστεως τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς

ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧ. 100

μετὰ τόκον δραχμῶν 2,50 ἐτησίως καὶ μ' ἐλπίδα

ΚΕΡΔΟΥΣ ΔΡΑΧ. 50,000

Εἰς ἑκάστην τῶν ἄλλων τεσσάρων Κληρώσεων, θὰ διανεμῶνται εἰς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς διάφορα Δῶρα, ἀξίας 400 δραχμῶν (διὰ κάθε Κληρώσιν) τῶν ὁποίων κατάλογος θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον.

Ἡ Α' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰανουαρίου,

Ἡ Β' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου,

Ἡ Γ' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰουλίου, καὶ

Ἡ Δ' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ὀκτωβρίου.

Χωρὶς καμμίαν ἀναβολήν.

Εἰς ἑκάστην δὲ τῶν Κληρώσεων τούτων θὰ συμμετέχουν οἱ ἔχοντες ἀποληρώσῃ συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεαμηνίαν, ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας θὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ γίνῃται ἡ Κληρώσις.

Μετὰ ἄλλους λόγους: Ἐάν ἀνανεώσῃς κανεὶς ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομὴν τοῦ δι' ὅλον τὸ ἔτος, θὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς τὰς Πέντε Κληρώσεις.

Ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως ἐγγραφῆς ἑκάστου συνδρομητοῦ, εἶναι καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου. Ἡ δὲ ἀπόδειξις αὕτη θὰ πληροφορῇ τὸν συνδρομητὴν ἀκριβῶς εἰς πόσας καὶ ποίας Κληρώσεις δικαιούται νὰ λάβῃ μέρος, ἀναλόγως τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐγγράφηται καὶ τῆς διαρκείας τῆς συνδρομῆς του.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὅχι μόνον οἱ ἀνανεώοντες τὴν συνδρομὴν τῶν ἄλλων καὶ οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταί, εἴτε ἀπευθεῖας εἴτε διὰ ἑσπαθώματος, λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς Κληρώσεις τῶν Ἀφῶν.

Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως δῶρων καὶ ἀμοιβῶν, ἡ ἐγκαίρως ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρῶτον καθήκον κάθε καλοῦ συνδρομητοῦ. Καὶ αὐτὸ τὸ καθήκον προσκαλῶ σήμερον τοὺς φίλους μου νὰ ἐκπληρώσουν ὅσα τὸ δυνατόν ἐνωρίτερον καὶ νὰ μοῦ δείξουν οὕτως ἐμπράκτως τὴν ἀγάπην των καὶ τὸν ζῆλον των.

Δελτία Ἐγγραφῆς θὰ σὰς μοιράσω μετὰ τὸ ἐρχόμενον φύλλον. Ἀλλὰ γνωρίζετε, ὅτι τὸ Δελτίον δὲν εἶναι ἀπαραίτητον. Μία ἐπιστολὴ εἰμπορεῖ ἐξαιρετικὰ νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ ὁ δὲ ἀσφαλτέστερος τρόπος τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων εἶναι ἡ ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή.

Ἐμπρὸς λοιπόν! Σὰς περιμένω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 12ην Ὀκτωβρίου 1910

Εἶναι περίστασις νὰ σὰς ὑπενθυμίσω τὴν σφὴν συμβουλήν: Μὴν ἀναβάλλῃς δι' αὐριον, ὅτι εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς σήμερον. Λοιπόν, ὅσοι εἰμπορεῖτε νὰ ἀνανεώσῃτε σήμερον τὴν συνδρομὴν σὰς, μὴ περιμένετε νὰ τὸ κάμῃτε αὐριον. Διαβάστε καὶ τὴν ἀπέναντι Πρόσκλησιν.

Ἀπὸς ἐγγενήσας, Μικρομέγα, τὸν Ἰούνιον τοῦ 1898, θὰ πῇ ὅτι εἶσαι δώδεκα ἐτῶν καὶ τεσσάρων μηνῶν. Εἰμπορεῖς λοιπόν νὰ λέγῃς καὶ 12 καὶ 13, (ἢ δηλαδὴ ὅτι συνεπληρώσας τὸ δώδεκατον ἢ ὅτι ἄγεις τὸ δέκατον τρίτον.) Εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου ὅμως δὲν ἔχει σημασίαν ποῖον ἀπὸ τὰ δύο θὰ προτιμήσῃς ἢ 12 γράφῃς, ἢ 13, πάντα εἰς τὴν Μεσαίαν θὰ καταθῇς.

Ἰδανικότης, ὅλο τὸ σπιτάκι μου σοῦ στέλλει τὰς ἐγκαρδίας εὐχὰς του γιὰ τὴν γιορτὴ σου. Καὶ τοῦ χρόνου!

Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς, Ἐμμανουὴλ Κασοῦ, ποῦ εἶχες τὴν ἀδρότητα νὰ τοῦ γράψῃς ὅτι εἶδες εἰς τὸ θέατρον τῆς Ἀλεξανδρείας τὴν ἀφωτεινὴν Σάντην καὶ νὰ τὸν συγχαρῇς μετὰ τὸς ὡραίας λόγια.

Ἀρχιεπίσκοπε Γερμανίε, σὲ συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ σου πατρός. Σοῦ συνιστῶ ὑπομονὴν ἀνάλογον πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ δυστυχήματος. Διαβίβασε τὰ συλλυπητήριά μου καὶ πρὸς τὴν ἀγαπητὴν μου Ἑλληνίδα Μοῦσαν.

Καλῶς νὰ ἔλθῃς, Βασιλεῦ τῶν Βαλκανίων. Θὰ χαρῶ πολὺ νὰ σε γνωρίσω καὶ προσωπικῶς. Ἡ ἐπιστολὴ σου ὡραιότατη. Εἰμπορεῖς νὰ παντῆσῃς καὶ τώρα πρὸς ὅσους σοῦ ἐπρότειναν ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, καὶ νὰ τοὺς γράψῃς ὅτι ἦσουν ἀσθενεῖς.

Αὐτὸ ἀκριβῶς, Σμυρναίε! ἐλθισμόνησις νὰ σημειώσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὴν μετὰ φρασίν, καὶ δι' αὐτὸ εἰς τὰ ποτετέλεσματα ἐθαλά «ἀνώνυμος ἐκ Σμύρνης». Πῶς;

Εἶσαι πολὺ δίκαιο λογισμένη, Φαιανὴ τοῦ Σαντεκλέ, ἀπὸς εἶχες τόσας ἀσχολίας. Διὰ-
βάσε καὶ τὸ σημερινόν, «Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Σχολείου», νὰ τὰς ξαναθυμῇς. Ὁραιοτάτη, ὡς πάντοτε, ἡ ἐπιστολὴ σου μόνον ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ παντῆσω εἰς ὅλα.

Ἡ Ἀλίκη τῆς Ἑλλάδος ἐγύριεν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν καὶ εὗρεν ἕνα σωρὸ φυλλάδια μου νὰ τὴν περιμένουν εἰς τὸ γραφεῖόν της. Τὰ κατεβόρθησε ὅλα σὰν πεινασμένη, ὅσοι ἀπὸ τὸς καίρον ποῦ εἶχε νὰ... μετὰ φράγ, καὶ τώρα μοῦ γράφει τὰς ἐντυπώσεις της. Τί ὡραῖον τὸ γράμμα της! Εὐχέ!

Δὲν εἰςέωρον, Τεθλιμένη Καρδίαν, ποῖοι ἀνταλλάσσον γραμματόσημα. Εἰμπορεῖς νὰ δημοσιεύσῃς Ἀγγελίαν περὶ ἀνταλλαγῆς, καὶ ὅσοι ἀνταλλάσσον θὰ σοῦ στείλουν.

Ὁραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Πόπη Κωνσταντινοῦ-
πολις, Περιηγητὴς Ἀθηναῖος, Ἰδανικὸν τῶν Ἑλλήνων, Ἀτρουμης Ἀσωνίδας καὶ Νέος Ὀρφανός.

Ἡ ἑξ' Ἀλεξανδρείας ἀγαπητὴ μου φίλη Εὐτυχία Κ. Μποῦν, μαθήτρια τοῦ Ἀδερ-
φείου διακεκμημένη, ἔδωκεν εἰσιτηρίους ἐξέτα-
σεις διὰ τὸ Διδασκαλεῖον τοῦ ἐδῶ Ἀρσαλείου καὶ εἰσῆλθον μετὰ ἀρίστη. Ποῦ τῆς, μ' ἐτίμησε!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγχαίρονται: Διάφορα τοῦ Περιηγητοῦ-
μένου Ἀθηναίου. — Διαγωνισμὸς μαλλίων τῆς Ἀσωνίδας Ἡρας. — Διάφορα τῆς Ἀδερ-
φεινῆς Πατρίδας (ἀλλὰ νὰ μὴ τὰ γράφῃ ὅλα μαζί! ἐνα-ἕνα σὲ χωριστὰ χαρτί!). — Ἡ Ἑλ-
πίδα τῆς Κρητικοπούλας. — Παιδικὰ Πνεύ-
ματα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: α' Ἀνέκδοτον τοῦ Μ. Φρειδερίκου (πασίγνωστον) — «Τὰ πρῶτα δον-τάκια» (ἄτεχνον) — «Ἡ βροχή» (σκοτεινόν).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, α. (Ν.Ρ.) Γαλανόλευκον Ἀδάρον, α. (Π.Λ.) Βασιλίσσα τοῦ Ἄδου, κ. (Δ.Σ.) Ἀσις τῆς Ἑλλάδος, κ. (Ε.Θ.) Δοξαμένη Σημαία, α. (Σ.Ο.) Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον, α. (Β.Τ.) Ἑθνικὴ Ἐκδίκησης, κ. (Μ.Ζ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ανταλ-λάξουν: ἡ Αἰδρα τοῦ Ἀπείρου (0) μὲ Ἀπέλιδα Ἑλπίδα, Ποθητὴν Κωνσταντινούπο-λιν, Ξανθὴν Μουσμή, Ἰδανικότητα — ὁ Πε-ριπλανώμενος Ἀθηναῖος, (0) μὲ Θριαμβεύ-οντα Μεγαλοῦδέστην, Δεινοπαθονμένην Ἑλ-λάδα, Φαῖδρον Ἀδάμαντα, Ροδόδακτυλον Ἡώ, Κάμεν, Φόνου, Σελφίδα, Ἀφρό-κρονο — ἡ Ἀφρόπλαστος Σειρὴν (0) μὲ Ἀρ-χιεπίσκοπον Γερμανόν, Ἀγγελον τοῦ Πόνου, Φάουστ, Τιτάνα, Ἀκροναυπλίαν, Ὀνειρεμέ-νην Πατρίδα, Ἑλληνικὴν Αἰήλην — ὁ Εἰς Σμυρναῖος (0) μὲ Ξανθὴν Μουσμή, Πατρὶνὴν Ναυτοπούλιν, Δάκον τῆς Δυστυχίας, Ραδο-δάκτυλον Ἡώ, Χρυσοδόστρυχην, Μικρούλιν Πατριανόν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Κοιμηκοπούλιν (συμφωνῶν πληρέστατα μὲ τὴν πολιτικὴν σου γνώμην) Ἐγνωμονοῦσαν Φίλην (ναί, τὸ φύλλον ἐτυπώθη μίαν ἡμέραν ἀργότερον τοῦ συνηθούς, ἐπεὶ δὲ ἔτυχεν ἐμπό-διον) Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην (τώρα αὐτὸ θὰ διορθωθῇ διὰ τὴν Μ. Ἀγγε-λίαν ὁφείλεις ἀκόμη λ. 10' θὰ κάμω καὶ ἄλλον Διαγωνισμὸν Λευκῶν Λέξεων, ἀφοῦ σὰς ἀρέσῃ τόσον) Ἀφρόπλαστον Σειρήνα (τὸ ψευδώνυμον δὲν ἐνεκρίθη, διότι δὲν ἐπιτρέπονται τὰ τοιοῦτον εἶδους: σοὶ ἔσται τετράδιον) Π. Γ. Αρ. (εὐχαριστῶ διὰ τὰς φωτογραφίας) Κερκυ-ραϊκὴν Αἶσαν (ἔχει καλῶς ἐπέρασε τὸ δόντι; εἶνε, βλέπεις, τώρα ἡ ἐποχή, μὲ τὰ πρῶτα κρύα...) Σκληρὴν Σκλαβίαν (ἔχει καλῶς) Κλεο-πάτραν Σκέρ. (τὸ γραψιματάκι σου στρώνει προσδεύεις βλέπω ἐμπρός λοιπόν! τὰ βραβεῖα σὲ περιμένουν) Μικρὸν Ἀργοναῦτην (ἀν πάρῃ ψευδώνυμον, εἰμυρεῖ) Μακεδονικὴν Ἑλπίδα (ἔγενε) Δόφον τοῦ Ἰάνου, Δωδογαίαν Ἡ-ραν, Λατρευτὴν Πατρίδα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 'Οκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκάτῃ: ἐξ Ἀθηρῶν καὶ Πει-ραιῶς μέχρι τῆς 2 Νοεμβρίου ἐκ τῶν Ἐπα-ρχιῶν μέχρι τῆς 9 Νοεμβρίου ἐκ τοῦ Ἐξω-τεριοῦ μέχρι τῆς 27 Νοεμβρίου.

481. Δεξίγραφος

Μὲ τοπικὸν ἐπίρρημα
Θηρίον ἀν ἐνώσης,
Ζῶον πολὺ περιέργον
Εὐθύς θὰ φανερώσης.

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λαφροσταφύδος Σημίας.

482. Δογοπαικτικὸς Δεξίγραφος

Ὅλον γίνετ' ἐν ἡ δρῦς;
Ζῶον βλέπεις κ' ἀπορεῖς.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλήνος

483. Στοιχειόγραφος

Ἀρκεῖ μίᾳς νήσου Ἑλληνικῆς
Νὰ κόψῃς τὸ κεφάλι,
Καὶ τῶν βαρβάρων βασιλεὺς
Ἀμέσως νὰ προβάλλῃ.

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδανικότητος

484. Ἀναγραμματισμός

Πολυτελοὺς ἀμάξης
Μετακινοῦνται γράμματα
Καὶ τῆς Ραχὴλ ἀμέσως
Ἀκούονται τὰ κλάματα.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου Ἰωαννίνων

485. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

+ **** = Πέρσης στρατηγός
+ + **** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
+ + + ** = Μαθητικὸν ὄργανον.
+ + **** = Σταγὼν παγωμένη.
+ **** = Ὅρος Βαλκανικόν.

Τὴν κῆτον τῆς πυραμίδος ἀποτελεῖ ἐπίρ-ρημα τῆς κοινῆς γλώσσης: καὶ ἐκ τῆς βί-σεως κατὰ σειρὰν: Κράτος εὐρωπαϊκόν, ἀρ-χαῖος θεός, σύμφωνον.

*Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Πουλί

486. Ἐπιγραφή

Τ Ι Π Η Α Ν Χ
Π Α Ε Γ Ι Ι Υ
Σ Σ Ρ Η Σ Τ
Ε Ε Γ Π Α Σ Υ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύ-της.

*Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Σ. Αἰβυδῶ

487-491. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ δύο συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, πάντοτε συννημένων καὶ πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον μέρος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι:

ἄγλημα, ἔχω, αἰλλίζω, ἰσάριος, ἰάς.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρήγα Φερραίου

492. Ἀκροστιχίς

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν κάτωθι ζητου-μένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν φθόρο-ποιὸν ἔντομον:

1. Ὅρος τῆς Θεσσαλίας. 2. Ἀρχαία πό-λις τῆς Βοιωτίας. 3. Θεῶ. 4. Προφήτης. 5. Γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρκου Αἰδηλίου.

493. Φωνηεντόλιπον

πτξν - μν - κσν - δ

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χαῤῥς τῶν Ἑλλήνων

494. Γεῖφος

ΚΑΙ	Ρόδον	
λε	Κρίνον	
λε λε	ΜΟΝΗ	1
λε λε λε	ΟΥΔ	ΣΤΑ
λε	Γαργάλον	
λε	Δάλεια	

*Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Χιώτικο Ἀκροατά

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λίστις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ τὸς συνδρομητὰς μὲς λεπτὰ 5 μόνον] μὲ παχία στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κ ε φ α λ α ἰ α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λίξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διηγοῦνται τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρὶς τοῦ σ π τ χ ρ σ, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παχία ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ἐπολογίζεται ὡς ἐξ ἑξῆς ἀπλῆ. — Αἱ μὴ συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντι-τίμου ἀγγελίας δὲν δημοσιεύονται.]

Ἰδιότροπος Ξανθοῦλα, πρότασις σὰς δεκτῇ. Σύλλογος Ἀμιλλα, συνδρομὴ 40τάλετος. Πρόεδρος Πόλαρχος Νέρος. — Elie Joachi-mopoulos C. p. 107 Coniple. (Γ', -194)

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος

Παιδικὲς Σελίδες, Π. Σ. Δέλτα: «Γιὰ τὴν Πατρίδα, Καρδιά τῆς Βασιλοπού-λας». Πουλιέται στὸ Βιβλιοπωλεῖον «Βοτῆς» Στὸ Λονδίνον, τυπογραφεῖον Βελώνη 18, 19, 20. Appold Street, E. C. (Γ', 184-8)

Διαπλαστικὴ Αὐτοκρατορία. — Ἀνα-γνωρίζεται Ὀνειρεμένη Πατρίδα πρόξε-νος Νεαπόλεως Κρήτης. Παροδῶμος ὑποδι-οικητῆς Ἀττικοδοσιώτας, Κ. Σαμαρᾶς ὑπὸ-χοος. (Γ', -196)

ἌΡΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος

Τ' ἌΡΜΑ τῆς ΝΙΚΗΣ ἔρχεται, καμαρω-τόν κινεῖται — Μ' ἄνθη λευκὰ νὰ ράνετε αὐτό, ἐτοιμασθῆτε. Περιπλανώμενος Ἀθηναῖος (Γ', -198)

Ἀήλωσις. — Ἡ προθεσμία διαγωνισμοῦ δελταρίων παρατείνεται μέχρι τέλους Νοεμβρίου. — Δημ. Παπαδημητρίου = Λα-τρευτὴ Πατρίδα ὑποψήφια διὰ Πρωτεῖα.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1910.

Δεγόμεθα ὑπάρχουσ τοὺς ἔχοντας ψευδώνυ-μον ἄνθος ἢ σχετικόν τι πρὸς ἄνθος. Πληρο-φορεῖται: Μικρομέγαν, Ρ. Ρ. Ἀθήνας.

Ἑλληνόπουλα! Ἀν μέσα σας πάλιν Ἑλ-ληνικὴ καρδιά, ψηφίστε τὸ λατρευτό μας ΕΥΖΩΝΑΚΙ. — Ρεξεντᾶ. (Γ', 201)

Μικρομέγα καὶ Εὐζωνάκι, νὰ δοῦμε ποιὸς θὰ βγῇ κοροϊδούμενος: ἐγὼ ποῦ δὲν θὰ λάβω μέρος ἢ εἴσεις; ... Ἐτοιμαζόμε τὰ μα-ξιλάρια!! — Ἰδιότροπος Ξανθοῦλα. (Γ', 202)

Ἀγωνίαν Ἐθνομάρτυρος, Μπαρουτοκα-πνισμένην Γαλανόλευκην καὶ Ἀνθος τοῦ Βοσπόρου, ψηφισατέ τα ὅλοι. — Φίλοις τις.

Ἐξελέγησαν παμψηφεῖ ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ **Συνδέσμου τῶν Συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως:**

ΕΝ ΠΑΕΙΑ

Ἡ ἐν Πύργῳ Ἀνὶς **Ἑλένη Χ. Νικολε-τοπούλου** (Ἀεροναυτοπούλα).

Ὑπαντιπρόσωπος ἐν τῇ ἰδίᾳ πόλει ἡ Ἀνὶς **Ἐδανθία Δικαίου** (Φοῖβη).

ΕΝ ΚΡΗΤΗ

Ἡ ἐν Σητεῖᾳ Ἀνὶς **Φιφίκα Ἀγγελάκη.**

Πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ μέγρη τοῦδε ἐγ-γραφεῖντα μέλη τοῦ Συνδέσμου αἱ ἰδρύτριαι στέλλουσι τὸν πρῶτον φιλικὸν ἀσπασμόν.

Ο Διαγωνισμὸς πρὸς εὐρεσιν καταλλήλου ὀνόματος διὰ τὸν **Σύνδεσμον τῶν Συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως** παρατεῖ-νεται μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου.

Ι. Σ. — Μέχρι τοῦδε ἔλαβον μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν 57 δεσποινίδες. (Γ', 205)

Ἀριστοῦχος τοῦ Ἀρσακείου ἐχουσα παιδαγωγικὴν μόρφωσιν καὶ ἀσκησιν, ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορεῖται παρ' ἡμῖν.

Διαπλαστικὴ Αὐτοκρατορία. Ἀναγνωρῶντος τοῦ αὐτοκράτορος incognito δι' Εὐρώ-πην, ἀναλαμβάνει τὴν κυβένησιν ὁ Διάδοχος Νέος Ὁρφεύς. (Γ', 207)

.....

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πλατεία Ὀμονοίας

Ὁδὸς Δώρου 8α

Ὁρᾷ ἐπισκέψαν 10-12 καὶ 3-5

.....